

Γ. Μπλεϊκ

ΣΤΟ ΒΡΑΔΥΝΟ ΑΣΤΕΡΙ

Ω συ ξανθομαλλο του δειλινου αγγελουδι, τουτη την ωρα,
 που χανεται μεσ στα θουνα ο ηλιος, αγαπης αναψε
 λαμπρο πυρσο, φερα τ ακτινοβολο στεμμα σου
 κι ασε χαμογελο γλυκο στη βραδινη μας κλινη.
 Χαμογελα στις αγαπες μας κι ως τις γαλαξίες θα τραβας
 κουρτινες τουρανου, την ασημενια σου ελα σκορπισε δροσια
 σε καθε λουλουδο που τα γλυκα ματακια κλεινει
 ε υπνος σαν ερθει. Τ αγερι φυσηξ απαλα απ τη δυση
 πανω στη λιμνη, τ αχνοφεγγα ματακια σου τη σιωπη
 ας μιλησουν και πλυε το σουρουπωμα μ ασημι.
 Γρηγορα, ποσο γρηγορα θά φυγεις! Και τοτε ο λυκος θα μουγκριζει
 και το λιονταρι θ απενιζει αγρια το μαυρο δασος.
 Των ζωντανων μας τις προβιες τις σκεπασεν
 η ιερη δροσιά σου: ας τα φυλαει η χαρη σου.

ΣΤΟ ΠΡΩΙΝΟ!

Ω! Ση ταρβεινα ιερη! με το λευκο τ αγνοτερο ντυμενο
 ξεκλειδωσε τις πυλες τις χρυσεσ και προβαλε στα ουρανια.
 Ευπνα με χαρη την αυγη κι ασε το φως ν ανεβει
 απ της Ανατολης τα ολολαμπρα παλατια. Φερε
 γλυκεια σα μελι τη δροσια στο ξυπνημα της μερας.
 Ω πρωινο περιλαμπρο! Χαιρετισε τον ηλιο,
 ξεσηκωμενο κυνηγο που τον καλει η θηρα,
 κι αναλαφρα τα ποδια σου στους λοφους ας σε φερουν!

ΚΑΛΟ ΜΟΥ ΗΛΙΟΤΡΟΠΙΟ!

Καλο μου ηλιοτροπιο! Σ εχει ο καιρος κουρασει,
 καθως μετρας τα δηματα του ηλιου που θαμπωνει
 και την οδθγλυκεια ζητας χρυση, γαληνια πλαση
 εκει που ο δρομος ο μακρυς του καθενος τελειωνει.
 Νιος απ του ποθου τη φωτια απανθρωπα λυωμενος,
 χλωμη παρθενα, σαββανο το χιονι που φορει,